

Smutvej til EU

En kort og præcis præsentation af kilder til EU-studier

Peter Nedergaard: Guide til EU-research. Forlaget Samfundslitteratur 2006. 89s., 98 kr.

Af Rasmus Reimer Ejsing

Guide til EU-research er en særdeles tilgængelig håndbog for alle EU-interesserede, der hidtil har fundet det lettere at sætte sig ind i komplekse politiske forhold i Mellemøsten end i de institutionelle strukturer i dét Europa, der omgiver os. Målgruppen er mere studerende, gymnasieelever og journalister end de mest garvede EU-forskere. Selv forskere med EU som relativt nyt område vil dog forventes at kunne drage nytte af bogens simple og præcise tilgang.

EU-kenderen Peter Nedergaard har med *Guide til EU-research* begået en mindre sag – faktisk på under 100 sider. Bogen formår alligevel i sin kortfattede præsentation både en *tour de force* i EU's institutioner og et stort antal kilder til EU-research, det være sig internetadresser, organisationer, litteratur og billedmateriale.

Nyttige links

Særligt kapitlet med relevante internetadresser udmærker sig. Alle, der har beskæftiget sig med EU-studier på et eller andet plan, ved, at her er al begyndelse i høj grad svær. Paradokset er, at internettet (og faglitteraturen) svømmer over med akademisk EU-stof, mens mere nyhedsorienterede og introducerende hjemmesider er dårligt eksponerede. Her er Nedergaards guide en stor hjælp: med en ganske kort beskrivelse af cirka 50 hjemmesider, delt ind i overordnede grupper som *institutioner* og *nyhedskilder*, er det let at finde netop det, man leder efter, og så gå i gang med det egentlige research-arbejde. Der gives links til alle EU-institutionerne, til EU-relevante danske institutioner og til nyhedssider, akademiske søgemaskiner og politiske partier. Her skal eksempelvis fremhæves EU-portalen *Europa*, der på ganske overskuelig vis formår at bringe *det fjerne Bruxelles* lidt tættere på borgerne, og nyhedsmediet *EUobserver*, der gør, hvad de færreste nationale aviser evner: at bringe hverdagsnyheder om EU uden at gemme dem væk bagerst i økonomi-sektionen.

Værktøj og inspiration

Netop fordi guiden er tænkt som *starthjælp* til EU-research, indledes bogen med korte optegninger af de forskellige EU-institutioner, heriblandt Kommissionen, Parlamentet og Ministerrådet. Institutionernes roller, områdedækning og interne (magt)forhold præsenteres sagligt og præcist. For den helt grønne EU-studerende er kapitlet sikkert en udmærket introduktion, og det kan givetvis også give et nyttigt overblik for studerende

med en smule mere teoretisk indsigt indenbords. For forskeren eller den speciale-studerende vil det dog på ingen måde være udtømmende. Derfor fremstår kapitlet på sin vis både som for meget og for lidt – de færreste vil finde beskrivelserne af institutionerne tilstrækkelige, og andre vil slet ikke kunne drage nytte heraf. Samtidig er kapitlet, der udgør omtrentlig en trediedel af bogens længde, det eneste der er *fortalt*. De sidste to trediedele fyldes nemlig af de glimrende henvisninger til hjemmesider, organisationer og litteratur. Denne skarpe opdeling giver guiden et upersonligt og klinisk præg, hvor man begyndelsesvis forventer, at den fortalte form fortsætter, for blot at finde, at bogen som *læsning* ophører efter første kapitel.

Man kunne have ønsket sig, at Nedergaard havde bi-bragt læseren en mere personlig vinkel på sin EU-lidenskab og samtidig gjort bogen mere til fortælling end opremsning. Ikke i den forstand, at der skulle fjernes fokus fra bogens funktion som *guide*, men blot ud fra den idé, at en rutineret forsker som forfatteren i højere grad kunne have brugt sin baggrund og spaltepads på at forklare læseren, præcis *hvorfor* EU-studier er så spændende og vigtige, *hvorfor* dén hjemmeside er så specielt anvendelig til netop dét studium. Som et værktøj til studierne lever guiden fortrinligt op til sit formodede formål, nemlig at give EU-researcheren overblik og en første hjælpende hånd. Tilstedeværelsen af en motiverende fortæller udebliver dog, og dermed opnås der ikke synergi mellem bogen som værktøj og bogen som inspirator. Dette ændrer dog ikke stort på guidens generelt høje kvalitet.

Sluttelig skal det siges, at også bogens øvrige listninger og beskrivelser af EU-relaterede organisationer, litteratur, tidsskrifter og billedarkiver fungerer godt. Litteraturlisten er omfattende, og et godt sted at hente inspiration til *shopping* af teori. Ligeledes er beskrivelserne af organisationer, der bedriver EU-research, en øjenåbner for den enorme mængde af forskning, området tiltrækker. Udgangspunktet for guiden er snarere at hjælpe studieprocessen i gang ved at præsentere en mængde navngivne kilder frem for at give en egentlig vejledning i kildesøgning. Med det i mente gør guidens alsidige dækning af kilder den særdeles brugbar til meget forskelligartede EU-studier. *Guide til EU-research* bør tildeles en plads forrest i reolen, helst inden for rækkevidde af studiepladsen.

Rasmus Reimer Ejsing er stud.mag. i Europastudier.